

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio Practica ...

De Conversatione Apostolica A Curatoribus Animarum piè & fructosè instituenda - Complectens vatos & solidos modos juvandi & consolandi diversorum Statuum Personas afflictas, præcipuè ægras & captivas

Lohner, Tobias

Dilingae, 1677

§. 11. Quid circa instructionem eorum, qui Ecclesiasticum vel Religiosum statum amplesti cupiunt, sit observandum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48248](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48248)

S. VIII.

Quid circa Instructionem eorum, qui Ecclesiasticum, vel Religiosum Statum amplecti cupiunt, sit observandum.

I. **H**æc Instructio duas præcipuè partes complectitur, scilicet, ut Operarius juvet ad Statum hunc ritè eligendum, & maturè amplectendum; quæ quidem duo officia tantò accuratiùs erunt ab Operario præstanda, quantò pluribus ex una parte hæc res est obnoxia periculis; & quantò plura ex altera parte, majoraque bona sperari possunt, si geminus iste Status & ritè eligatur, & animo bene disposito arripiatur.

II. Ipsam ergo electionem quod attinet, sequentes ab ipso Operario velut Directore industriæ sunt adhibendæ. 1. Negotium istud, à quo totius vitæ bene vel malè agendæ ratio, ipsaque adeò animæ salus dependet, DEO velut Fonti gratiarum & Patri luminum sedulo commendet, atque ut id ipsum etiam is, qui electionem facere desiderat, ferventer faciat, & præter varia opera misericordiæ & pœnitentiæ eundem in finem oblata, etiam B. Virginis, S. Angeli Custodis, aliorumque SS. Patronorum suffragia crebrò imploret, seriò allaboret. 2. Fundamenta quædam bene apprehendat, quibus velut regulis certissimis tota electio inniti debet. Tales autem sunt. 1. Electionem rei tantæ non debere ulli inductioni humanæ, sed soli DEI voluntati inniti, ut dicere possit eligens: *Dominus salus Dux meus fuit.* 2. DEVM, sicut non omnes ad eundem Statum vocat, ita nec eodem modo vocare; dives enim est in consiliis super Filios Hominum, & sive pro providentiæ suæ ratione, sive pro diversis Hominum ingeniis, animorumque varietatibus aliter aliis illabitur. Quosdam potenter rapit, quosdam leniter ducit. Quosdam peculiaribus motionibus instigat, atque impellit, quosdam suâ sponte magis ferri, & seipso agere permittit. Sunt, quos à teneris annis ad certum vitæ genus quasi manu ducit, non aliter, quàm Paterfamilias nonnunquam à Pueris Liberos suos, alios ad alia destinat, eosque jam tum de mente sua facit certiores, ut eodem ipsi sua studia dirigant, & in ijs cogitationi-

tionibus adoleſcant. Sunt, quibus primis annis nullam, que huc faciat, cogitationem iniicit. Alios ad unum ita dirigit, ut dubitare multum non ſinat; alios pluſculum agitari permittit, & in ancipiti hære. Cæterum uti ſunt duæ animi partes, Intellectus & Voluntas, ita duplex eſt vocationis ratio: altera, ubi voluntatis: altera, ubi intellectus præcipue ſunt partes. Voluntas ad certum vitæ genus ſic interdum movetur, ut eodem intellectum rapiat, ut ejus approbationem quaſi extorqueat. Aliquando lenius quidem impellitur, impellitur tamen, & in alio præ aliis inſtituto ſibi complacere magis tamen ex tacito quodam inſtinctu & affectu, quam rationum eò trahentium momenta. Aliàs niſi ratio lumen præferat, alterumque præ altero amplectendum ſuadeat, electio eſt ſuſpenſa, ut ex ſe nuſquam magnopere feratur. 3. Regula eſt, tres diverſos motus in electione Religioſi Status lere intervenire, nempe in primis generale deſiderium Status Religioſum amplectendi. Deinde ſpeciale deſiderium, unum potius, quam alteram Religionem intrandi, Mendicantium ſcilicet, vel non Mendicantium. Et tandem ſingulare deſiderium exequendi ſuam Vocationem in hoc potius, quam in alio loco; hoc, & non alio tempore. 4. Regula eſt, electio ſit opus morale, non eſſe expetendas revelationes miracula, quibus voluntas DEI ſignificetur: neque tunc affectus in voluntate, (cùm vocatio per intellectum ſit peritiorumque tutior, efficacior, firmior, & majoris meriti) nec metaphyſicam certitudinem, & quaſi convictionem intellectus ſed ſufficere, ſi id in hoc genere fiat, quod fert communis uſus ac mos DEI cum hominibus agendi. 5. Regula eſt, in Religionis electione non eſſe ſpectandam Ordinis antiquitatem, aut claritatem ob res geſtas, ſed potius, quæ recta rationatione videbitur ad naturam deliberantis aptior, ad perfectionem certior, & ad gloriam DEI uberior; unde indagandum potius, in quo Ordine vota perfectiùs ſerventur, quæ Superiorum in ſuos poteſtas, quæ membrorum inter ſe conjunctione; ubi procul ſint ſcandala, ambitio, diſſidia; ubi magis vigeat humilitas, regularum ac diſciplinæ obſervationes, moderatæ tamen, ne per eas Spiritus obruatur. His regulis obſervatis non erit difficile Operatio, deliberantem

electione adjuvare. 3. Itaque ubi cum ipso eligente agere coeperit, inquirat in primis, quo fine & motivo Statum Ecclesiasticum aut Religiosum amplecti cupiat; si enim hic oculus intentionis tenebrosus fuerit, totum electionis corpus obtenebrari, & irritari necesse est. Deinde pariter indaget, an vires corporis & animi sufficientes habeat ad amplectendum talem Statum, ejusque onera, quæ ad hunc finem ipsi proponenda erunt, perferenda. An insuper in talis Status consideratione ante oculos Domini, non item alterius conquiscat, virisque sibi ad constantiam polliceatur, rationibus verò exemplis, aut impugnationibus Amicorum aliò ferentibus non moveatur. An denique imminente mortis articulo supremo speret, se facilius DEO rationem redditurum, si in tali Statu vitam claudat. Quæ omnia si concurrant, securum reddere potest de electione ritè facta, atque adeò ad executionem disponere, & animare.

III. Pro qua quidem executione sequentes doctrinas observare debet Operarius. 1. Ante omnia hortetur eligentem, ut magni æstimet vocationis acceptæ beneficium, & humillimas pro eodem gratias persolvat, simulque impensè roget, ut, sicut velle misericorditer concessit, ita perficiendi quoque gratiam ac facultatem benignè largiatur. 2. Quoniam nulla magis DEO accepta est gratiarum actio, quàm festina executio vocationis, sedulò excitet eligentem, ut ad hanc totis viribus se applicet, ideòque in primis spiritualia vocationis suæ impedimenta sedulò indaget, forsitèque removeat. Deinde animum, corpusque paulatim ad exercitia illius Religionis, quam elegit, præparet, abijciendo consuetudines malas, & vanitates, quas olim deferere debet; è contrario orationi, aliisque spiritualibus exercitiis quondam assumentis impensius vacando. 3. Quoniam Siracides c. 2. sapienter monuit: *Fili, accedens ad servitutem DEI, sit in timore, & præpara animam tuam ad tentationem*: hoc consilium diligenter sequatur, atque adeò non tantùm tentationes & fraudes, quibus ejusmodi Tirones circumvenire & oppugnare solet fraudulentus Veterator, fideliter aperiat, sed etiam modum & rationem, quæ eidem occurrere debeat, luculentè ostendat, ut tantò minùs ejusmodi tela feriant, quantò clariùs fuerint prævisa. 4. Non parùm etiam ad stabilitatem vo-

cationis, & perfectiorem illius executionem proderit, si regulas quasdam & axiomata illi suggererit, juxta quæ in ipsa vita Religiosa decursu sese dirigere & stabilire possit. Quæ illa v. g. esse possunt: Si quis non renunciat omnibus, quos possidet, non potest meus esse Discipulus. Tantum proficies quantum tibi vim intuleris. Tantum ad virtutem adijcies quantum ex voluptate detraxeris. Prima virtus Monachorum est, Hominum judicia contemnere. Sicut abundant Passiones Christi in nobis, ita & per Christum abundat consolatio nostra. Nemo mittens manum ad aratrum, & respiciens retro aptus est regno DEI. 5. Eundem ob finem poterit eisdem etiam libellus aliquis spiritualis de bono Religionis vel Status Ecclesiastici tractans ad legendum offerri, maxime Hieronymus Platus, aut Lucas Pinellus de perfectione Religionis. Plura pro hac Instructione reperiri possunt in libello, quod Methodus practica certi vitæ Status deligendi inscribitur, ubi omnia, quæ ad hanc materiam pertinent, clarè, methodicè, & solidè pertractantur.

§. IX.

Quid circa Instructionem devotarum Personarum observandum sit.

I. **P**ER has Personas illæ præcipuè intelliguntur, quæ in quocunque statu constitutæ, non contentæ sunt, DEI & Ecclesiæ præcepta servare, sed insuper etiam ad perfectionem Christianam suo statui convenientem aspirant, & ideo quia DEI se servitio impensius devovent, devotæ merito nuncupantur. In quibus sanè dirigendis major, quàm in aliis, prudentia, dexteritasque requiritur; quæ quidem in sequentibus ferè præceptis & industriis consistere videtur.

II. Inprimis ante omnia efficere conetur, ut bene intelligant, in quo vera devotio consistat, nam, ut bene S. Franciscus Salesius p. 1. introd. advertit, permulti actionibus & operibus quibusdam externis ad sanctam devotionem spectantibus se induunt, & palliant, & credunt Homines illi devotos & Spirituales esse, cum à parte rei revera non nisi simulacra quædam & inania phantasmata devotionis sint, sic ut milites Saulis Davidem in lecto se deprehensuros spectabant; sed illius loco statuant duntaxat vestibus Davidis